

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

Сумський державний університет (Україна)

Вища школа економіко-гуманітарна (Республіка Польща)

Академія техніко-гуманітарна (Республіка Польща)

IBM Canada, м. Торонто (Канада)

Державна установа "Інститут економіки природокористування та сталого розвитку

Національної академії наук України", м. Київ (Україна)

Парламент Ізраїлю, м. Єрусалим (Держава Ізраїль)

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут» (Україна)

Одеський національний політехнічний університет (Україна)

Технічний університет –Варна (Республіка Болгарія)

Університет “Проф. д-р Асен Златаров”, м. Бургас (Республіка Болгарія)

Університет Торонто (Канада)

УО «Вітебський державний технологічний університет» (Республіка Білорусь)

Економічні проблеми сталого розвитку

Экономические проблемы устойчивого развития

Economical Problems of Sustainable Development

Матеріали

Міжнародної науково-практичної конференції
імені проф. Балацького О. Ф.
(Суми, 11–12 травня 2016 р.)

У двох томах

Том 1

Суми
Сумський державний університет
2016

найбільші міста (розташування по всій країні).

2. Організація певної системи податкових пільг, на початковій стадії розвитку треба відводити особливо увагу.

3. Програма підтримки малого підприємництва має включити систему розвитку франчайзингу.

4. Надання альтернативи застосування спрощеної системи бухгалтерського обліку.

1. Суковатий О.В Особливості реалізації франчайзингу в Україні // Проблеми науки. - 2007. - №2. - С.14-18

2. Данніков О.В Проблеми побудови та функціонування франчайзингових систем в Україні // Маркетинг в Україні. - 2008. - №5(51). - С.62-69

3. Львова І. Франчайзинг в Україні // Все для бухгалтера в торгівлі. - 2007.- №9. - С.6-8

Науковий керівник: доц. Лукаш О. А.

РОЗВИТОК ПОСЛУГ ФІНАНСОВИХ ПОСЕРЕДНИКІВ З ДОВІРЧОГО УПРАВЛІННЯ АКТИВАМИ

доц. Рубанов П.М., студентка гр. Ф-21 Мурай В.Є.
Сумський державний університет (Україна)

Сучасний етап розвитку вітчизняного ринку фінансових послуг характеризується значними фінансовими ризиками як для фізичних, так і юридичних осіб. При цьому особливістю управління фінансовими активами в умовах фінансово-економічної кризи є наявність фінансових ризиків не лише в результаті здійснення будь-яких операцій на фінансовому ринку, але й у разі відсутності такої активності економічних суб'єктів. Зокрема, проблеми збереження і примноження реальної вартості активів незважаючи на високі інфляційні і валютні ризики, потребують здійснення ефективних заходів ризик-менеджменту для нейтралізації макроекономічних ризиків на мікроекономічному рівні.

Одним із варіантів захисту від знецінення, девальвації, тимчасової недоступності або навіть втрати тимчасово вільних грошових коштів окремих підприємств та домогосподарств може стати використання ними фінансових послуг з довірчого управління активами. Послуги з довірчого управління фінансовими активами здійснюються професійними фінансовими посередниками тобто управителями (фінансово-банківськими установами або компаніями з управління активами) на персональній чи колективній основі.

Інструментами інвестування фінансових активів в рамках довірчого управління можуть бути депозитні вклади і депозитні сертифікати, акції, корпоративні, муніципальні або державні облігації, єврооблігації, депозитарні розписки українських підприємств, ф'ючерси, опціони, угоди РЕПО з цінними паперами.

Особливостями колективних форм довірчого управління (які реалізуються купівлею паїв пайових інвестиційних фондів або акцій корпоративних

інвестиційних фондів, що знаходяться під контролем і управлінням компанії з управління активами) є наступні: уніфікація умов у інвестиційній декларації і проспекті емісії цінних паперів інвестиційного фонду, обмеження ризиковості і видів доступних об'єктів інвестування, фіксація рамкової структури інвестиційного портфелю.

Основними обмеженнями і ризиками використання колективної форми довірчого управління є:

- консервативність і незмінюваність стратегії інвестування при наявних різких змінах ринкових умов, обмеженість набору інструментів інвестування (що погіршує можливості якісної диверсифікації активів);

- кількісні обмеження структури портфеля (що погіршує гнучкість і унеможливає повний вивід інвестицій з найбільш ризикових та швидко знецінюваних активів або 100-відсоткове зосередження інвестицій на обмеженому наборі найбільш високодохідних чи надійних на поточний момент фінансових інструментів);

- зменшений рівень потенційної доходності через націленість на широку диверсифікацію фінансових інвестицій і меншу ризиковість використовуваних інструментів (що є цілком обгрунтованим, але в умовах стабільних, високоліквідних і ємних фінансових ринків, до яких не можна віднести вітчизняний фінансовий ринок). Законодавчо обумовлені обмеження доходності інститутів спільного інвестування (зادля зменшення ризиковості інвестицій) в кризових умовах не дозволяють довірцелям компенсувати макроекономічні (інфляційні і девальваційні) ризики.

Основними перевагами індивідуального довірчого (трастового) управління є:

- більш висока потенційна доходність;
- максимально широкий вибір об'єктів інвестування;
- формування інвестиційного портфеля з урахуванням побажань довірцеля щодо припустимої ризиковості та цільової доходності;

- професійний контроль і управління активами згідно узгодженої інвестиційної стратегії;

- вищий рівень зацікавленості управителя у результатах (підвищений відсоток преміальної винагороди, прив'язаний до досягнутого рівня рентабельності інвестицій);

- можливість оперативного перегляду інвестиційної стратегії відповідно до прогнозованої зміни ринкової кон'юнктури;

- розширена аналітична підтримка і консультування, індивідуальні умови інформування про поточний стан портфеля клієнта.

Обмеженнями і ризиками використання цієї форми є: більш висока мінімальна сума вкладених коштів та більш високий відсоток винагороди (фіксованої комісії та преміальних за досягнення певного рівня доходності), наявність ризиків конфлікту інтересів (між різними клієнтами одного довірчого управляючого), маніпуляції з вартістю активів в управлінні і

результатів управління за звітний період для максимізації управителем отримуваної винагороди.

Розвиток довірчого управління активами потребує вирішення наступних актуальних проблем: розширення доступних інструментів валютного інвестування, підвищення ліквідності і обсягу ринку цінних паперів, підвищення прозорості і обмеження можливостей з маніпуляції ринковими цінами на фінансові активи в управлінні, забезпечення захисту прав власників фінансових активів тощо.

СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ПІДПРИЄМСТВА (НА ПРИКЛАДІ ТОВ «ЕЛФІБР»)

студентка гр. АМ.м-51 **Сингуб А.В.**
Сумський державний університет (Україна)

Успішне функціонування сільськогосподарського підприємства залежить від вдало розробленої стратегії розвитку. Таким чином питання формування і реалізації стратегії розвитку сільськогосподарського підприємства набуває все більшої актуальності.

В сучасних умовах господарювання існує ряд проблем, що перешкоджають розвитку і економічному зростанню сільськогосподарських підприємств. Серед основних проблем доцільно зосередити увагу на наступних проблемах: відсутність збалансованої державної політики розвитку і підтримки сільськогосподарських підприємств, недосконала нормативно-правова база, несприятливе інституціональне середовище для залучення внутрішніх та зовнішніх інвестицій в агропромисловий сектор економіки України, застаріла техніко-технологічна база сільськогосподарських підприємств, високі ціни на ресурси та сировину для сільськогосподарських підприємств, низька конкурентоспроможність сільськогосподарської продукції, невідповідність сільськогосподарської продукції міжнародним стандартам якості.

В теорії та практиці стратегічного управління виокремлюють три основних види стратегій розвитку підприємства:

– стратегія зростання використовується підприємствами, які тільки починають свою діяльність і прагнуть розвиватись шляхом розширення виробництва, ефективного використання ресурсів, виходу на нові ринки, освоєння нових видів продукції, розширення діяльності за допомогою поглинання або злиття підприємств;

– стратегія стабілізації притаманна для великих підприємств, які є лідерами на ринку та мають стабільний обсяг продаж та прибутку. Кожне підприємство намагається як можна довше перебувати у такому стані та не допустити порушення стабільності підприємства шляхом ощадливого використання ресурсів, постійного пристосування до зовнішніх змін та підтримки іміджу підприємства;